

NE, NE! NENÍ TO LEHKÁ CESTA

LEONARD RAVENHILL

Někteří čtenáři určitě poznali, že název *Ne, ne! Není to lehká cesta* je převzat ze známé křesťanské písně. Někteří z mých přátel ji nemají příliš v lásce, a já jim dávám za pravdu, pokud se zpívá v ukňouraném, sebelítostném tónu. Zdá se, že tato věta se často nese v duchu „potřebuju se někomu vybrečet na rameni“. Proto ta píseň nutně potřebuje okořenit špetkou bojovné radosti – takovou tou Pavlovskou radostí ze slávy v utrpení. A v kontextu každodenního života mnohých křesťanů není třeba se nad tímto výrokiem uzardívat.

Je třeba ho ale očistit od veškerého sentimentu, oprostít ho od vší sebelítosti, oddělit od přemíry emocí, pak zbude holá skutečnost, že když se člověk rozhodne jít ve stopách našich novozákonních předchůdců, je pravý křesťanský život všechno, jen ne lehká cesta.

Zrovna teď sice jedním okem sleduji svůj psací stroj, druhé je ale zaměstnáno Hong Kongem, kde jsem byl před několika dny. Tam člověk denně naráží na rozbité životy uprchlíků stojících v dlouhých frontách na polévku, kteří jen velmi nedávno unikli z pasti vymývání mozků komunistickými dobyvateli.

V Číně by tisíce „ztracených“ křesťanů mohly vyprávět o utrpení rovném tomu, jaké poznali mučedníci v historii. Jsem si také jist, že ti, kdo žijí v „ráji“ sovětského Německa by k takovým hrůzám také měli co přidat. A to nám připomíná, že ta píseň *Ne, ne! Není to lehká cesta* nemusí být vždy o ničem, že ne vždy pramení ze sebelítosti.

Život každého biblického křesťana je boj. Můžeme ho bojovat radostně, věduce, že vítězství je zaručeno; můžeme ho žít vítězně, věduce, že On sám jde před námi. Můžeme ho žít bez obav. To dokázal např. C. T. Studd a mnoho dalších.

Jedna z klamných představ o svatém životě je to, že posvěcení učiní život snadným vítězstvím. Nejposvěcenější život, který tento zkažený svět viděl, byl život Ježíše Krista. Copak to bylo snadné vítězství?

Hlásat, že křesťanský život je snadnou cestou, zavání buď kompromisem, nebo neznalostí křesťanského způsobu života, nebo obojím. Ten,

kdo šíří myšlenku křesťanství jako snadné cesty, nezná Bibli a pro satana neznamená žádnou hrozbu.

Pokud si stále myslíte, že křesťanský způsob života je snadná cesta, zkuste si sedm následujících zkoušek charakteru křesťana:

Zkouška první: „Jestliže tvůj nepřítel hladoví, nakrm jej.“

Přirozené by bylo říct, že nepřítel hladoví proto, že nenásleduje Pána tak jako já neboli že jeho hlad je důsledkem Božího soudu nad ním. Jinými slovy je přirozené si myslet, že tím, kdo je v takovém okamžiku zkoušen, je můj nepřítel. Pán ale říká, že můj nepřítel je hladový proto, abych já mohl být vyzkoušen, aby bylo zjevné, zda se budu řídit Jeho dokonalým příkazem.

Zkouška druhá: „Když pořádáš večeri nebo slavnost..., nezvi své bohaté sousedy.“

Když máte vy nebo já oslavu, vynecháváme (záměrně) ze svého pozvání lidi, které nemáme moc v oblibě nebo ty, od kterých se nedočkáme pozvání na oplátku? Opravdu zveme chudé lidi? Nebo si sedíme s příbuznými, s naším „užším okruhem“ lidí a připadáme si o něco lepší než ti ostatní? Jestliže ano, necháváme lidi na okraji stranou ve chvíli, kdy by na řadu měla přijít praktická stránka křesťanství.

Zkouška třetí: Velmi biblická zkouška. Tou myslím „druhou míli“.

Samozřejmě nemůžete jít druhou míli, dokud jste neušli ani tu první. Jsem hluboce přesvědčen o tom, že mnohým z nás se radosti nedostává proto, že nedodržujeme toto základní přikázání – je přitom tak prosté!

Jste tím, kdo půjde i druhou míli? Dali byste svůj krk v sázku proto, abyste pomohli krvácejícímu člověku na cestě, která se jen hemží lupiči, šli s ním tu druhou míli a pak, z čisté radosti, že činíte Boží vůli, šli ještě třetí a zaplatili za něj výlohy v hostinci?

Zkouška čtvrtá: Tato zkouška asi trochu zabolí: vážím si druhých více než sebe?

V křesťanském životě nám hrozí jedno nebezpečí – totiž že se budeme snažit vydávat se za lepší, než doopravdy jsme. Jak si sami sebe doopravdy vážíme? Vážíme si ostatních více než sami sebe?

Prosím vás, všimněte si, že Písmo neříká: Říkejte, že ostatní jsou lepší než vy. Možná, že ani nejsou. To slovo zní: Ctěte je, važte si jich, jako by byli výše postavení než vy sami.

Naší hlavou je Kristus. Ten, kdo zraňuje jiného křesťana, zraňuje v prvé řadě Krista. I sebemenší bolest způsobená nejmenšímu údu působí

bolest Kristu. Hanba nám, jestli se Mu toto má dít v domě Jeho přátel!

Když jsem nedávno seděl v letadle zmítajícím se turbulencemi osm milí nad zemí, vzpomněl jsem si na krásný a pravdivý výrok Charlese Wesleyho: „Ty, Kriste, jsi vše, co chci.“ Wesley v tom, že nehledal své vlastní uznání, došel velmi daleko.

Když jsme tehdy přešli potřebu onoho bratra, znamená to, že jsme odbyli Krista.

Zkouška pátá: „Čiňte ostatním tak, jak byste chtěli, aby lidé činili vám.“

Jak moc je pro nás toto napomenutí jednoduché? Opravdu se vždy snažím představit si sebe na místě ostatních, se všemi jejich okolnostmi a problémy? Chodím skutečně tím pavlovským způsobem, kdy ve svém soudu „neobmýšlím nic zlého“? Je všechno mé jednání a reakce s lidmi podřízené milosti a soudu?

Zkouška šestá: Toto je tvrdá zkouška našeho křesťanského charakteru: Jednáme s druhými lidmi tak, jako by to byl převlečený Ježíš Kristus?

Vzpomeňte si, co Pán říkal: „Hladověl jsem a dali jste mi najíst, žíznil jsem a dali jste mi pít, byl jsem přichozím a přijali jste mě, nahý a oblékli jste mě, byl jsem nemocen a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení a navštívili jste mě.“

Je to šokující myšlenka. Mělo by to námi otrást. Když jsme tehdy přešli potřebu onoho bratra, znamená to, že jsme odbyli Krista. Jste otřeseni? Co kdyby se Ježíš objevil v jedné z našich církví špatně oblečený, nemocně vyhlížející, se zoufalou potřebou se občerstvit... Určitě by nebyl problém najít někoho, kdo by Ho vzal na večeři k sobě domů. Nebo snad ano? Ne všechny Boží děti jsou (z lidského hlediska) přitažlivé, ale přesto jsou Jeho. A to je to podstatné. Zanedbávat Jeho děti znamená zanedbávat Jeho.

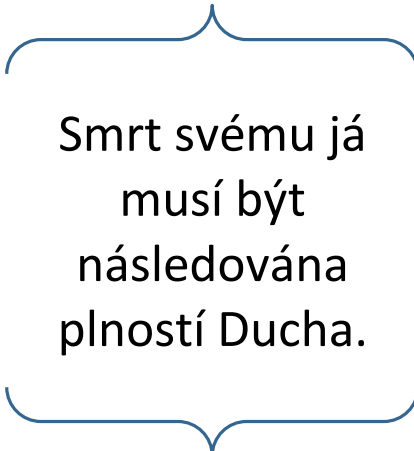
Zkouška sedmá: Bereme denně svůj kříž a následujeme Krista?

To, co my osobně obětujeme proto, abychom mohli činit Boží vůli, není vždycky to, co nás nejvíc trápí. Naopak, těžké je to, co musí zaplatit lidé v našem okolí.

Přijde čas, kdy budeme muset odejít z příjemné milé společnosti, protože právě v tu chvíli bude Bůh chtít, abychom šli do ústraní a byli s ním sami. Jsem si jistý, že pokud se my kazatelé nevzdálíme od

společnosti, když nás Bůh volá, ani Duch svatý za námi kazateli nebude chodit, když budeme chtít.

I silný, pro hru zapálený mladík nechá klidně plavat svůj míč při pohledu na dívku, kterou je uchvácen. Jak si asi dívka užívá skutečnost, že má nad ním takovou moc. Copak je to s Pánem jiné? Říká přece, že Jeho tajemství je s tím, kdo se Ho bojí a poslouchá Ho. Bůh svá tajemství nerozhláší rozhlasem. Abychom Jej slyšeli, musíme být tiše, sami. Duchovní růst a dospělost se odvíjejí od osobní poslušnosti, osobní bdělosti a osobní lásky k Jeho slovu.

Smrt svému já
musí být
následována
plností Ducha.

Otázka zní – mám těchto věcí dostatek na to, abych mohl jít po stezce vytyčené Písmem tak, jak jsme si ji nastínili? Uprostřed těchto výzev jistě přijde ke slovu myšlenka vlastního prospěchu. Stačí jedno cvičení vedoucí ke svatosti, aby vám rozum začal podsouvat nějakou alternativu. Hlasy těch, kteří nejsou ochotni kráčet ve stopách svatých a kteří námi nechtějí být ve své letargii zahanbeni, vám velmi pravděpodobně začnou naznačovat něco o „předuchovnělosti“.

Je třeba opovrhovat tím, co odvádí naši pozornost. Smrt vlastním zájmům, sebelítosti, svému já a všem ostatním lidským „sebe-slabostem“ musí být následována plností Ducha. Duch svatý musí naplnit, zaplavit a plynout naším srdcem. Teprve pak budeme schopni naplnit své vznešené poslání v Ježíši Kristu.

A pozor, nejedná se o naplnění jednou provždy. V Efezským 5,18 je užit čas přítomný průběhový a lze to tedy přeložit jako: „Bud’te naplňováni Duchem.“ Duch svatý vtékající, přetékáající a ven tekoucí – to je tajemství vítězství. Chvála Pánu, plnost v tomto ohledu obstojí ve všech zkouškách.

Ne, ne, není to lehká cesta.

Těchto sedm zkoušek dokazuje, že lehká opravdu není. Ale je ohromná. Bratří, jdeme ve stopách svatých, kteří nás předešli – po cestě, která vede do slávy. Halelujah!